

La història del vell banc i la xiqueta curiosa

Al meu poble, que és xicotet i està envoltat de camps d'ametlers, hi ha un banc de fusta vora una font. No és res especial per a la majoria, però per a mi sempre ha sigut un lloc tranquil, com si tinguera ànima pròpia. A l'hivern els ametlers estan nus, però a la primavera tot es torna blanc i rosa, i pareix que el món es torne més suau.

Quasi totes les vesprades, quan tornava de l'institut, veia un home assegut al banc. Sempre al mateix lloc, amb una boina fosca i una mirada perduda. Tothom li deia el senyor Joan. No parlava amb ningú, només observava la font com si escoltara coses que la resta no podia sentir.

Un dia, sense saber per què, em vaig parar davant d'ell.

—Bon dia —li vaig dir.

Ell alçà el cap, em mirà i somrigué un poc.

—Bon dia, xiqueta. Vols seure?

Vaig seure a l'altre costat del banc. No em feia por. En realitat, em venia de gust estar amb algú que no em jutjara. Estava un poc cansada del soroll de l'institut, dels companys que es burlen quan parles valencià a casa o quan no et tries la roba "correcta". Jo sóc així, i a vegades em costa encaixar.

—Tu per què vens sempre aquí? —li vaig preguntar, després d'un minut en silenci.

—Perquè aquí el temps no té pressa —em va dir—. I a mi això m'agrada.

Aquella frase se'm quedà dins. Jo vivia amb pressa: apunts, treballs, nervis, xarxes socials, i sentir que no arribes mai. Ell, en canvi, estava allà, com si ja haguera viscut prou com per saber el que importa.

Li vaig contar que escrivia històries, però que últimament no sabia si valia la pena. Ningú me les llegia i a vegades em sentia ridícula.

—No tot s'escriu perquè algú ho lliga —va dir—. A vegades s'escriu per respirar.

Vaig començar a passar per allí tots els dijous. De vegades li portava fulls amb contes meus. Ell els llegia, feia una pausa, i em deia: "Això que has escrit té una cosa que no es compra: veritat." I jo em sentia més forta. No més famosa, ni més guapa. Més jo.

Un dia em contà que havia sigut mestre, però que es va retirar quan va perdre el seu fill en un accident. No ho digué amb ràbia, només amb tristesa. Una tristesa suau, d'eixes que ja no criden, només et fan mirar diferent. —

—Pensava que havia d'ensenyar als altres, però al final, qui més m'ha ensenyat ha sigut la vida —va dir.

Un dijous vaig arribar al banc i ell no hi era. Tampoc el següent. Una veïna em va dir que havia mort feia pocs dies. Tranquil, dormint. Amb la calma de qui ja ha dit tot el que havia de dir.

Vaig seure al seu lloc, amb la meua llibreta. No vaig plorar fort, però una llàgrima se'm va escapar. Vaig escriure un últim conte per a ell. Parlava d'un home que sabia escoltar i d'una xiqueta que, gràcies a ell, havia trobat la seua veu.

Des d'aquell any, cada primavera, quan els ametlers floreixen, torne al banc. M'assec, mire la font i escric. I deixo un full damunt la fusta. Per si de cas ell encara hi és, en silenci, llegint.

Moralitat:

Hi ha persones que no diuen molt, però et deixen coses que et canvien per sempre.

EL JARDÍ DELS SOMNIS

27 DE DESEMBRE DE 1492

Verdes, grogues i roges. Fins i tot marrons. Però, blaves? Era la primera vegada que veia pomes blaves. Segurament, per això va ser que els meus ulls es van obrir tant com si foren dues grans galàxies blaves, a joc amb totes aquelles fruites. Semblava surrealista, i pel que sembla, el xiquet que es trobava parat al meu costat pensava el mateix.

Des d'aquell moment, vaig saber que seria el nostre secret, meu i d'aquell xiquet. Seria el nostre lloc de trobada.

31 DE MARÇ DE 1502

Les 7:45; matí. Aquesta és l'hora que em desperte. Bé, aproximadament. Llegir l'hora segons la posició del Sol és difícil. I acabada de despertar es complica encara més. M'aprobe a la finestra oberta, tanque els ulls i deixe que la brisa matutina acaricie el meu rostre.

Sempre m'ha agradat mirar per aquesta finestra i sentir la brisa recórrer cada centímetre del meu cos.

Òbric els ulls i mire a través d'ella. Té unes vistes precioses del poble que s'estén sota ella. Des que tinc ús de memòria m'ha agradat repetir aquest procés en despertar i abans d'anar-me'n al llit.

Els meus pensaments es veuen interromputs per uns artells colpejant, suaument, la meua porta. m'allunye uns passos de la finestra i m'aclarisc la gola abans de respondre-li.

-Endavant.

Davant dels meus ulls apareix una jove criada anomenada Rose. Em somriu càlidament encara que segurament porte els cabells enredrats i el meu aspecte no siga el millor.

-Molt bon dia, senyoreta Jackie!- No entra a la habitació, encara que li hauré dit mil voltes que pot passar-hi.

M'assec al llit i la mire.

-Què ocorre, Rose?

-Tan sols venia a dir-li que el senyoret Liam espera «on sempre».

«Liam».

Li ho agraiïsc, i després d'un lleu assentiment, es retira.

M'alce del meu llit i em dirigisc al vestidor gegant que s'alça imponent a l'altre extrem de l'habitació. Té infinitat de vestits. Des de vestits de gala pomposos fins a vestits simples de tirants.

Al final, escull un vestit color verd menta, que és un dels meus preferits. Després de posar-me'l, em sente enfront del tocador i, d'alguna forma, aconseguisc fer-me un pentinat decent. I sense l'ajuda de Rose!

La meitat dels meus cabells descansa sobre l'esquena, mentre que l'altra està recollida en dues fines trenes, que s'uneixen darrere en una xicoteta cueta.

Una volta acabada la meua creació, m'afanye a eixir de l'habitació. Baixe les escales corrents; acció que, cal recalcar, quasi provoca que isca rodant escales avall. Quan a la fi em redrece després de l'ensopegada, sospire i reprimisc una rialla. «Ha estat prop».

Allise el meu vestit i recorde les paraules de Rose: «on sempre». El jardí dels somnis. Ací és on es refereix.

Camine en direcció a les portes posteriors, esquivant guàrdies i serventes. Només eixir de palau respire aire fresc i somric.

Sé que als meus pares no els agradaria gens que me n'escapolira. Però Rose em guarda el secret, confie en ella. Si s'assabentaren dirien alguna cosa com «has de donar exemple al poble» o «la futura hereva no hauria de fer açò». Ximpleries, però no podrien importar-me menys.

M'endinse en el bosc que apareix davant dels meus ulls i pel que he passejat durant tants anys. No puc evitar el somriure que il·lumina la meua cara quan el record de la primera volta que vam vore el jardí em ve a la ment. Dins de poc faran deu anys des que ens vam endinsar al bosc per aquest mateix camí.

Jo tenia set anys i Liam en tenia huit. Estava perseguint-lo perquè m'havia furtat una espasa de joguet. Recorde com em vaig xocar amb ell quan es va parar, fascinat, en veure una mar de pomes blaves. El blau, quin color més bonic. Però, pomes blaves? Això no ho havia vist mai.

Amb el temps, vam aplegar a la conclusió que es devia a un estrany pigment. Encara que nosaltres preferíem pensar que fou gràcies a la màgia que, segons llegendes, va existir en aquest regne fa segles.

Ens agrada pensar que aquesta n'és la raó, perquè els dos sempre havíem somiat amb vore màgia i, si la llegenda és certa i l'última gota de màgia en aquest regne era la causant d'aquest fenomen, s'hauria complit.

Els somnis, normalment, tan sols són això: somnis. Però és quan un dels teus somnis es fa realitat, que t'aplega una de les millors sensacions del món. I aquesta és la raó per la qual diem a aquest lloc «Jardí dels Somnis».

Amb tots aquests pensaments i records deambulant pel meu cap, aplegue al meu tros de paradís.

Com que és primavera, en lloc d'haver pomes, hi ha flors. Flors que són precioses; xicotetes i grans. Més clares i més fosques. En l'arbre, a terra i en el seu cabell.

En el seu cabell atzabeja i arrissat. Que es troba reposant a terra, així com la resta del seu cos. Descansa el cap en els seus braços i mirant cap al cel.

M'aprobe sigil·losament, sense voler pertorbar la calma que emana aquest lloc i una vegada asseguda al seu costat em mira i somriu.

-Ja era hora, no?

Sospire i somric lleument abans de tornar-me al seu costat.

-És difícil eixir de palau sense que els reis se n'adonen...- Murmure. I és veritat. Els meus pares odien que isca, i menys si és per a veure Liam. Pensen que algú de classe alta no pot estar amb algú de classe mitjana. Una bajanada, si em pregunteu la meua opinió. I ell ho sap. Sap que als meus pares no els agrada gens que jo estiga ací amb ell.

-No pots seguir així tota la vida. - Em mira... i jo a ell.

-Ja saps que no serà tota la vida. Tan sols espera unes setmanes-. En tres setmanes i dos dies és el meu aniversari, i compliré la majoria d'edat. Abdicaré i ens n'anirem lluny, tal com vam planejar.

Ell em mira als ulls amb tendresa i m'hi atrau amb una abraçada. Quede pegada a ell, amb la meua galta pressionada contra el seu pit. Comença a acariciar-me els cabells mentre continuem gitats a terra.

-Bé, doncs esperaré. Però...- Mira cap amunt, a les pomeres. Després, gira el cap per a mirar-me als ulls. -Trobaré a faltar aquest lloc.

L'entenc, perquè a mi em passa el mateix. Però, si volem començar de zero, on només siguem «Jackie i Liam», i no «La futura hereva i un pobletà», és necessari partir cap a una altra ciutat després d'abdicar al meu títol, dins de vint-i-tres dies.

-A mi també em costarà deixar-ho, però és el millor-. Li lleve unes floretes que té en el els cabells i el mire als ulls. -Però, saps el que et dic?

Em mira expectant, amb curiositat i somriu lleugerament.

-Què?

Li agafe la mà i entrellace els meus dits amb els d'ell mentre somriu.

-Nosaltres crearem el nostre propi jardí allà on anirem. Perquè l'important és que estiguem junts. I tan sols així serem capaços de crear el nostre «Jardí de somnis per complir».

Alumna: Sara Jimeno Priego

Nivell i curs: 2n d'ESO C

IES Cayetano Sempere

EL MISTERI DE LA BIBLIOTECA

El poble de la meua mare està situat en l'interior de la Comunitat Valenciana i era un poble petit de muntanya com qualsevol altre. Tenia el seu ajuntament, la seua església, l'escola, la plaça del poble, on es reunien els iaïos a xarrar i prendre el sol, i la seua biblioteca, on de vegades ocorrien coses molt estranyes i sorprenents.

La biblioteca éra gran, amb unes finestres de vidre decorades amb dibuixos pareguts als que tenen les grans catedrals i disposava de dos pisos amb unes escales de caragol per accedir-hi.

Al primer pis hi havia taules i cadires per seure i llegir llibres actuals, premsa, etc...Al segon pis es trobaven prestageries plenes de llibres antics amb molta pols. Ningú podia pujar a la segona planta sense un permís especial que s'havia de sol·licitar amb molta antelació de la bibliotecària, una senyora bastant antipàtica.

Fa ja temps tots els caps de setmana i més o menys a la mateixa hora, quan ja era de nit, la gent que vivia a prop de la biblioteca o passejava pel carrer podia observar des de les seues finestres o des del mateix carrer com les llums de la segona planta de la biblioteca s'encenien i s'apagaven i els llibres voletejaven per tot l'edifici.

Com el poble era xicotet i tots els veïns del poble es coneixien, la gent parlava d'aquell misteri amb tothom, però no sabien perquè hi passava això. Hi havien tantes opinions com veïns.

Uns pensaven que es tractava del fantasma de l'antic bibliotecari, que canviava els llibres de lloc, altres deien que hi havia una maledicció en la segona planta del edifici de la biblioteca i uns altres que podia tractar-se d'éssers d'un altre planeta que hi arribaven per llegir llibres antics i documentar-se sobre la historia del poble i de les seues gents.

Mentres la gent xiuxiuetjava, Josep Santandreu, un xiquet de 12 anys, estudiava a l'escola del poble i era molt aplicat al estudi. Vivia en una casa antiga molt propera a la biblioteca i havia trobat fa temps una porta secreta darrere de l'armari de una habitació en la segona planta de la seua casa, tancada amb un cadenat. Els seus pares no ho sabien i Josep no els ho va dir.

Josep havia trobat una clau en un cofre antic que hi havia en el saló. La va a provar en totes les portes de la seua casa i va a comprovar que era la clau que obria aquella porta secreta. La va obrir i va descobrir un passadís secret que el portava a la segona planta biblioteca on es trobaven el llibres més antics. Allí va investigar durant uns mesos la història d'un avantpassat seu que havia mort en combat a França durant la segona guerra mundial. Amb tots els documents que va trobar en les seues investigacions va escriure moltes pàgines en un vell quadern sobre el seu avantpassat mort que curiosament va ser un antic bibliotecari del poble que havia viscut en la casa on ara vivia Josep i per això tenia la casa aquella porta secreta que comunicava amb la biblioteca.

Fa ja un temps, Josep se'n va anar amb els seus pares a viure fora del poble per motius de treball i ja no el vaig vore més. Des d'aquell moment cap veí va veure llibres voletejant ni les llums encenent-se i apagant-se en la biblioteca del poble i ningú va saber res més de Josep i la seua família.

Aquel xiquet del poble va ser el meu amic i va contar-me fa uns quants anys tot el que us he contat perquè em va dir que si a ell li passava alguna cosa greu, com la mort, jo podria contar la seua història i fer públic el contingut de eixe vell quadern amb notes sobre sobre el seu avantpassat.

Josep Santandreu va morir fa dos messos en un accident aeri i he decidit contar la seua història perquè tot el poble puga conèixer ... **EL MISTERI DE LA BIBLIOTECA.**

Nicolás Alejandro Martínez Mira 1º-D
1º ESO - IES MISTERI D'ELX